

BADAL

eylül|güz|2026

12

|abdullah korkmazgöz

|fatih tezce

|halil ibrahim ünlü

|hızır irfan önder

|osman akçay

|aytunç berk çapkur

|kemal çerçibaşı

|zeliha tüysüz

|salih gündüz

|ümmühan uçan

FATİH TEZCE PAPATYALAR MASUM

Ayın ve güneşin yan yana geldiğindeki mutluluğu insanlar duymadılar. Bu bir tabiat olayı deyip geçtiler. Geçtiler de gittiler...

Okul merdivenleri arasında filizlenen papatyayı da kimse görmedi. Filizlenen sarı ve turuncu renklerinin uyumunu güneş tutulması olduğu günün ikindi sonrasında papatyayı fark eden bir şair gördü. Tebessüm etti. Papatyaya gülümsedi. Kopartmadı ama onu. Geçti gitti şair.

İki geçip gitme arasında fark var. Bu iki geçip gitmeyi kıyamete kadar sosyologlar filozoflar şairler edebiyatçılar tartışsalar bile yine papatya galip gelecek. Çünkü şairler kazanacak.

Kazanmanın maddi değil fayda üzerine olduğunu da sadece şairler anlayabilir. İşte biz buna şiir diyoruz.

Karanlıkta parlayan ayın “ben hep buradayım” dercesine poz verdiği gibi insanların da “ben hep buradayım” diyerek “ben hep buradaydım” diyen papatyayı görmesi dileğiyle...

Papatyalar ve şairler masumdur...

KÜNYE

Editör Fatih TEZCE

fatihtezce55@gmail.com

www.fatihtezce.com.tr

facebook / Instagram/ X:

Badal Edebiyat Dergisi

*Mevsimlik dergidir, 3 ayda
bir yayımlanır*

Lise öğrencilerinin

eserlerine öncelik verilir.

*Telif ücreti ödenmez, ücret
karşılığı şiir de
yayınlanmaz.*

Yönetim yeri:

Bafra/SAMSUN

ABDULLAH KORKMAZGÖZ GAZZE VE ACI

Bir savaş oluyor Gazze'de
İsyanlar mazlumların sesleri çıkıyor
İnsanlar evleri barkları talan oluyor
Can acısı ölümler bitmez oluyor

Çocuklar bir resim yaparak medet umuyor
Mümin ülkemiz Gazze bir cehennem oluyor
Onlar acı çekerken elden bir şey gelmiyor
Gazze ateşler altındayken kimse çare olamıyor

Sende mazlunun yanında dur Türkiye
Gazze'ye ses umut ol mümin ülkeler
Dinmek bilmeyen bir savaş neden bitmiyor
Gazze'ye karşı neden, neden sessiz kalınıyor

Onlar her vaktini kötü ve acı geçirirken
Gazze için sessiz kalmak gerekmiyor
Gazze yanarken sesini duyurmak varken
Mazlumlara için susmamak gerekiyor

HALİL İBRAHİM ÜNLÜ SÜKUTUN UYANIŞI

Vadilerde suskun yankı, kayıp sedalar,
Ufuklardan çekilmiş o görkemli zaman.
Zümrüt toprağa örtülü kül rengi gölge,
Dinmiş binlerce nefesin kadim ahengi.
Kıvılcımsız ocaklarda tüten o sızı,
Karanlık tahtların zincirini kıracak.

Yıkıntıya sığınmış o ıssız geçitler,
Ateşi çalınmış orman, isli mabetler...
Başak vermeyen toprak, boynu bükük eşik;
Yüzlerde keder, ruhlarda yetim bir sükût.
Sanma asırların ninnisiyle uyur kök,
Damarlarında saklı uyanacak cevher.
Boğ içinde uluyan o umutsuzluğu,
İlahi bir hikmetle kuşan iradeni.

Âlem ezilse de sarsılmaz senin bağrın,
Uyanır şarkın ufkunda beklenen şafak!
Dökülen azap değil, gökten inmiş bir nur,
Adımlarına müjdelenen mutlak sabah.
Yurdunu hakka adayıp rüzgâra karış,
Bir fırtına gibi es, parçalansın zulmet;
Dönmez atılan ok, aydınlık yürür asra!

DR.OSMAN AKÇAY ALLAH HÛ

Can içinde canan olan odur Hû
Dertli gönle derman olan odur Hû
Yedi göğfe ferman olan odur Hû
Zikre dalar diller şimdi Allah Hû
Güneş doğar O'nun eşsiz nuruyla
İnsan doğmaz yürekteki uruyla
Diri kalır imandaki suruyla
Zikre dalar diller şimdi Allah Hû
Sen bir kulsun bitsin artık bahanen
Yana yana dönsün daim pervanen
Hak yolunda olmamalı bigânen
Zikre dalar diller şimdi Allah Hû
Katre idin derya ol ki bir anda
İzin olsun her bir güzel mekânda
Tek gerçek O şu yalancı cihanda
Zikre dalar diller şimdi Allah Hû
Neyden çıkan o inleyen ses budur
Her nefeste duyman gerek his budur
Kalbe lazım o en kutlu süs budur
Zikre dalar diller şimdi Allah Hû
Yerde her an gökte her an sinede
Cevher gizli her bir kırık hanede
O'ndan başka bir şey yoktur manada
Zikre dalar diller şimdi Allah Hû
Seğmenoğlu huzurunda kul olsun
Diken dâhi feyiz ile gül olsun
Aşk odunda nefsi onun kül olsun
Zikre dalar diller şimdi Allah Hû

KEMAL ÇERÇİBAŞI İSTANBUL

Bir yıldırım çarptı sanki.
İstanbul'un en yüksek tepesine.
Çamlıca gel söyle sen bana bu seveda kime?
Ayrılırsak biz seninle ayrılalım yar
İstanbul bizi kıskansın neye yarar?
Aslında tek bir gerçek var
O da yalnız kaldı İstanbul
Beni asla terketme sen dur

İstanbul bana bakma
Niye diye sormayacağım ama
Sebebi zaten farklı,sen yüksektesin ben burada
Olsun kaderimiz zaten aynı bir masalda
Yolun açık olsun İstanbul
Yolcunu sen sağlam yere bağla

SALİH GÜNDÜZ SADEM

Aklımdasın yine.
Günlerin hızlı geçişi niye?
Sensizliğim sorunlu yanımda
Yalnızlığım bir barda su gibi
Tatsız tuzsuz bir yudum..
Belki de şifa olacak bana..
Belki yeniden ayaklanacak
Yine meydan okuyacağım
Düzene, kanuna, haksızlığa
Ya çıkarsa hasretim ayyuka

Bilirsin küçük bir kent kasabasında, kendi halinde
biriydim ben..
Sen çoban de, ben çiftçi yaşayıp gidiyordum
önceden..
Şimdi yaşamak denmiyor adına..

Sâdem..
En çok karanlık gecelerde düşüyorsun aklıma..
Yelkovanı düşmüş duvardaki saatimin..
Yeminle onarmıyorum..
Zamana ihtiyacım yok ki benim..
Kendi kendime oyalanıyorum..
Bir defterim var..
Üzerine bolca imza atmışım..

İçindekileri sorma..

Neler karaladım sana neler..

Kimseye de okutup 'iyi mi' diye
soramıyorum..

O kimseler 'iyimisin' sorularını
yanıtlıyorum anca..

'İyi olacağız bakalım,umudumuz o yönde'..

Geleceğinin umudu var ya içimde,boş
çevirmiyorum kimseyi..

Gelirsen iyi olurum

Sâdem..

Gelirsen toparlarım yine..

İlk önce saatten başlarım onarmaya..

Gelmezsen yüreğim dayanmaz bu yanmaya..

Yüreğim sende Sâdem..

Yüreğim yangınlarda...

FATİH TEZCE KOLLARI AÇIK UNUTULAN

Yola çıkarken dağlara
Bir söz vermiştim
Bir de kendime
Zaman seninle yanımdan
Yavaş geçsin diye

Ellerimi ve kollarımı
Rüzgârlara bağladım
Ve çektim fermuarını rüzgârların
Yola çıkarken
Sadece sana
Tutunabileyim diye

Tutunamayınca anladım
Roman sayfası gibi olmuyor ılgılığı ırmakların
Ateşin soğukluğu gibi de yüzüme vurmuyor
Aynamdaki kayıp gözlerin

Biraz zaman geçmedi işte
Hatta hiç yanımdan geçmedi zaman
Ben de hiç yaşamadım kendimi
O yüzdendir kollarım hep böyle
Hep böyle kendime açık kaldı.

HIZIR İRFAN ÖNDER AŞKULLÂH

Git başımdan doktor, ilâç istemem
En çok ben yanayım, taht-tâç istemem!..

Hiçbir şeyim yoktur aşkımdan başka
Gelmesin kapıma muhtâç istemem!..

Benim Hak'tan gayrı bir sevdiğim yok
Aşkullâh yolunda burgaç istemem!..

Yanayım, yanayım dâim yanayım
Dirilsin bu gönlüm kıraç istemem!..

Ey Sükûtî, sakın bıkıp usanma
Nâr-ı aşktan başka minhâc istemem!..

AYTUNÇ BERK APKUR DUVAR

Bir duvar var beni dinleyen
Var mı başka anlamak isteyen?
Olmadı hiç beni dinleyen
Bir duvar var őattsız dinleyen

Bulutlar yanar için için
Dünya insanların, içi benim
Anlamadılar ağladım için için
Yanar bulut gibi benim iim...

Ölmüşüm ben ağlayanım yok
Dolmuşum ben dokunanıım yok
İyi deĐilim teselli edenim yok
Duvardan başka dinleyenim yok

Susmaz benim kafamdaki sesler
Her yerim ses her yerim keder
Anlamaz beni çekmeyen dert
Duvarım oldu dinlemekten pert

ÜMMÜHAN UÇAN BİR ŞAİR

bir Őairim ben
ne gecem belli ne güzdüzüm
yarın kopacaksam hayattan
őudur son sözüm
ne senindir bu dünya
ne de benim

bir Őairim ben
sokak lambalarının gölgedeki dostu
bir annenin uykusuz aç yavrusu
el kadar ekmek
bana zehirdir doğrusu

bir Őairim ben
babamın nasırlı elleri bana geçmiş
kardeşlerim bir başka hayat seçmiş
benimse gençliğim
önümden bakıp sessizce geçmiş.

ZELİHA TÜYSÜZ İÇİMDEKİ ŞAİRE İHANET ETTİM

Her yazarın, şairin eserlerini yazmaya başlama hikâyesi farklıdır. Kimisine “eline kalemi al yaz, geleceğin yazarısın” denildi. Kimisine daha ilk şiirinden geleceğin şairi unvanı verildi. Ama kimse bana “al şu kalemi, yaz” demedi.

Dediyse de “yazarak çok iyi yapmışsın, Zeliha” diye bir yanıt alamadım. Zaten ben o yanıtı almak için de yazmadım yazılarımı, şiirlerimi. Belki de şu anda bunu diyerek kendimi avutuyorum. İnanın onu da tam olarak bilmiyorum.

Ama pişmanım. Belki de içimdeki şairin düşüncesini görmeli, onu dinlemeliydim. Yalan yok, sessizdi... Onun sessizliği solmuş bir çiçeğe haykırıştı, ama sessizliğine aldırış etmedim. Onun istediği bir duyguydu ya da bir yalvarış.

Tekrar ediyorum: Duy beni.

Pişmanım, evet. Nedenini sormayın. Ben çok iyi biliyorum. İçimdeki şaire işte böyle ihanet ettim... İlk ihanetim, yazdığım kelimelerin şairine böyle başladı. Bu ihanet belki de kendime karşı değildi. Edebi vicdanım, bunun yalnızca kendime karşı olmadığını, aksine dış dünyaya karşı bir boykot olduğunu sonradan fark ettirdi bana.

Başkasının övgüsünü beklerken kendi şairimi kendim hırpalamıştım boş sözlerle, hüznü gözlerle. Oysa dünya övgüden, sevmekten ve beğenilmekten ibaret değildi.

Sadece fark edilmek lazımdı. Gözyaşının, yere düşen yaprağın, yüreği sızlayan çiçeklerin, umutlu gözlerle denize bakan martının bazen de “Elimizde kalem varsa acı da vardır.” diyerek yazdığımız satırların fark edilmesi... Hepsi şimdi içimizde hapis. Çıkacağı günü bekliyor, bir mumla beraber karanlık mahpushane koridorlarında.

Her ne kadar suçu dış dünyaya atsak da “Kendine güvenin varsa, övgüye gerek yoktur.” Sözünü aklımdan çıkarmamalıydım. Başlarda o da uçup gitti.

Şimdi bazı şeyleri anlayınca suçu kendimde buluyorum. O cümleyi ben bilerek unutmayı seçtim. Ama kendime de hak veriyorum; insan bazen içindeki şaire inanmak için, başkasının düşüncesini ya arıyor ya da ihtiyaç duyuyor.

Öğrendim ki bunlar, giderilmesi kolay şeylermiş. Herkes gibi ben de ihtiyaç listemi oluşturdum. En önemlisini yazdım bir not defterine. Hepsini karşıladım ama onu karşılayamadım.

Her şeye rağmen yazdı içimdeki yalnızlığım. Belki inadına yazdım, belki de hırstan kaynaklıydı. Yine de bir şeyler karaladım deftere. Ama içimde susmayan bir şair olduğunu, işte ben o zaman anladım.

